

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๑ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๘

พระพุทธเจ้าท้อพระทัย

ก่อนจ้งหัน

พระหาจับแมวมเมื่อคืนนี้ได้ไหม ดูว่าพัดกันมาหลายคืนแล้ว ยกขบวน ยังไม่ได้ตีระฆังประชุมจับแมว แมวตัวนี้เก่งมากนะ ควรเป็นคติตัวอย่างได้ดีมาก ถ้าเป็นโจรก็เป็นมหาโจร ฉลาดมาก จับตัวไม่ได้ แมวตัวนี้เป็นมหาโจร เจ้าหน้าที่เหล่านี้เอาไปขังให้หมด ใช้ไม่ได้เลย เจ้าหน้าที่จับแมว พระทั้งวัดจับแมวไม่ได้ ตัวเดียวก็ไม่ได้ ไล่กันอีกทีก็เมื่อคืนนี้เราขบขันจะตาย พระไล่จับแมวตอนกลางคืน ที่จับออกคือว่ามันอยู่ข้างในน้ำมันก๊าดหนูกินหนูแหวก ลัทธิต่างๆ นี่กินหมด ถ้าได้เข้า(วัด)แล้วไล่ไม่ออก ตัวไหนก็ตามเข้าแล้วไล่ไม่ออก เพราะฉะนั้นจึงต้องได้พยายามจับเพื่อรักษาชีวิตสัตว์ที่อยู่ในนี้ให้แคล้วคลาดปลอดภัย

เพราะฉะนั้นจึงได้ถามพระ ยังไม่ได้เรื่องเธอ ยังไม่ได้ไปตีระฆังประชุมกันทั้งวัด เอาแมวตัวนี้ เป็นยังไงพระทั้งวัดจับแมวตัวเดียวไม่ได้ก็ควรจะติดคุกทั้งหมดเลยพวกนี้ สู้แมวไม่ได้ ถือเป็นผู้ต้องหาของแมว เอาเข้าติดคุกทั้งหมด ยกเว้นก็ยกเว้นหลวงตาบัวคนเดียว นอกนั้นเข้าคุกทั้งหมดเลย สู้แมวไม่ได้ อู๊ย ขบขันดีนะ เอามาคิดทั้งนั้นเรา เรื่องแมวเหล่านี้เอามาคิดหมด ความฉลาดของมัน เอาจริงเอาจัง ไล่กันทั้งคืน ทุกคืนระยะนี้ ยังไม่ได้นะ ถามเมื่อเช้านี้ก็ยังไม่ได้ พระ ๓๓ องค์ไล่จับแมวตัวเดียวก็ไม่ได้ แสดงว่าใช้ไม่ได้เลย พระตั้ง ๓๓ องค์ไล่จับแมวตัวเดียวก็ไม่ได้ เรานี้ไม่เฉยๆ ไม่เคยไปไล่กับเขา ๓๔ องค์กับองค์นี้ละมั้ง ไล่แมวขบขันดี

ให้ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัตินะพระเรา เข้มงวดกวัดขั้นนะ ทนดูความเลอะเทอะของพระของเณรเรานี้ไม่ได้นะเวลานี้ ตาก็ตาคนเหมือนกัน เอาธรรมวินัยเข้ามาจับๆ แล้วไปจับดูการปฏิบัติของพระของเณรเรา เวลานี้เลอะเทอะมาก เราพูดแล้วพูดเล่า คือมันเลอะเทอะเป็นประจำ จะไม่พูดซ้ำๆ ซากๆ ได้ยังไง มันดูไม่ได้นะเวลานี้ เลอะเทอะมากทีเดียว ไปที่ไหนๆ อะไรเลอะเทอะค่อยยังชั่ว ใจเจตีย์ของโลกกลับกลายเป็นมุตรเป็นคุณเลอะเทอะเสียเองน้ำมันดูไม่ได้นะ

พระสงฆ์เรานี้เป็นเจตีย์ของชาติไทยทั้งประเทศ แทบทั้งประเทศ เพราะถือพุทธศาสนา เอาพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ เป็นหลักเป็นเกณฑ์ทีเดียว หลักเกณฑ์เป็นยังไง พระสงฆ์ปัจจุบันนี้เป็นยังไง การปฏิบัติตัวต้องเอาให้จริงให้จัง เคยพูดซ้ำแล้วซ้ำเล่า สติเป็นสำคัญนะ ท่านทั้งหลายจับให้ดีสติ เอาไปปฏิบัติดูซิ ที่ผมสอนนี้สอนอย่างเข้มข้น

เพราะผมปฏิบัติต่อสติ กับกิเลสตัวคลื่นใหญ่ เรียกว่าคลื่นทะเลหลวงละ กิเลสมันดัน พันสติไปไม่ได้นะ สติเอาอยู่หมดเลยเทียว นี่ละที่ได้เอามาสอนบรรดาท่านทั้งหลาย มันจะใหญ่ขนาดไหนก็เถอะกิเลสนะ ดันขึ้นมา ๆ

คำว่ากิเลสดันขึ้นมา คือตัวสังขารนั้นแหละ อยากคิดอยากปรุง ออกมาจากอวิชชา หนุนให้เป็นสังขารสมุทัย อวิชชาเป็นสมุทัยอยู่แล้ว หนุนให้สังขารเป็นเครื่องมือของกิเลสของสมุทัย ดันออก ๆ สติตีเข้าไป ๆ คำบริกรรมติดเข้าไป สติติดเข้าไป สุดท้ายกิเลสอ่อน ๆ ลงนะ ที่นี้ตั้งตัวได้ ตรงนี้ตรงที่จะตั้งตัวได้ ใครสติไม่ค่อยหวังเลยนะ ไปภาวนาที่ดงนั้นป่า นั้นป่านี้ ไปหาครูอาจารย์องค์นั้นองค์นี้ ตัวเหลวไหลตลอดไปใช้ไม่ได้ ไปที่ไหนก็เอาตัวเหลวไหลไป ไปหาครูอาจารย์เอาตัวเหลวไหลไป อยู่ในป่าในเขาเอาตัวเหลวไหลไป มีแต่ความเหลวไหลเต็มตัว กลับมาก็มืดแต่ความเหลวไหลเต็มวัด เต็มพระเต็มเณร พากันพิจารณาให้ตื่นเรื่องอันนี้

ผมสอนอย่างเข้มข้น เพราะผมปฏิบัติมาแบบเข้มข้น ทุกอย่างที่น่ามาสอนโลกผม ไม่ได้มาสอนเล่น ๆ เหลาะ ๆ แหละ ๆ นะ เพราะพูดจริง ๆ เราจริงจังมากทุกอย่างเลย อะไรถ้าว่าถูกเอาจริงเอาจัง คอขาดขาดใส่กันเลย ถ้าว่าถูกยอมเสียสละทุกอย่าง เอ้า ผิดปิดทันทึเลย ต้องตัดสินเจ้าของซี กิเลสกับธรรมมันขัดมันแย้งกันอยู่ มันรบกันอยู่ในจิตใจ จึงเรียกว่ามหาเหตุ คือใจเป็นสนามของมหาเหตุ กิเลสกับธรรมอยู่ด้วยกัน ผิดกัน ๆ ส่วนมากมีแต่ธรรมแหละราบ ๆ ถ้ามีบ้างนะ มีแต่กิเลสเหยียบเอา ๆ เพราะฉะนั้นจึง เอา รื้อถอนตัวขึ้นมาให้เป็นอิสระเป็นลำดับ ๆ ได้ด้วยสติกับคำบริกรรม ตั้งฐานให้ได้เบื้องต้น คำบริกรรมติดกับจิตนะ

คำบริกรรมใดก็ตาม จะเป็นพุทโธก็ได้ อัมโม หรือสังโมก็ได้ ตามแต่จริตนิสัยชอบเอามาติดกับจิต เอาสติบังคับไว้ให้ดี เหมือนว่าถูกเขาเอาไปฆ่ามันแหละ จะเอาตัวรอดวิธีไหนปัญญาของเราจะไม่ให้ถูกฆ่า อันนี้กิเลสมันจะเอาเราไปฆ่า เอาสติปัญญาซัดเข้าไป ท่านทั้งหลายจะตั้งได้เลยเชียว ผู้ที่เริ่มตั้งรากฐานก็เอาที่ตั้งได้ ตั้งรากฐานแล้วจะตั้งได้โดยลำดับ สติปัญญาเป็นพื้นฐานจนกระทั่งถึงมหาสติมหาปัญญา ไม่มีคำว่าครีว่าล้าสมัย ดังที่ท่านสอนว่า สติ สัพพุตถ ปตฺถิยา สติจำต้องปรารถนาในที่ทั้งปวง คือไม่มียกเว้นเลยที่เดียวที่เรื่องสติจะไม่เข้าไปติดแนบ นี่ละจับให้ดี

การภาวนาให้พากันพยายามเอาให้ดีทีเดียว นักภาวนานี้ละที่จะรื้อถอนตนให้พ้นจากทุกข์ได้แล้วสั่งสอนใครเขาก็เชื่อ เมื่อเราเชื่อเราแล้วคนอื่นไม่ต้องบอก เขาเชื่อเอง ใจเราไม่เชื่อเรา เหมือนลิงเหมือนค่าง ไปสอนเขาให้เป็นคนดีคนดีจะไปสอนได้ยังไง ลิงไปสอนคนใช้ได้ยังไง อันนี้สำคัญมาก วันไหนสอนทุกวัน ๆ ผมไม่มีเวลาที่จะสอนเป็นกรณีพิเศษดังที่เคยปฏิบัติมา ตอนค่ำถ้าวันไหนจะประชุมก็บอกพระ วันนี้ประชุม รวมประชุม

กัน เอาจริงเอาจังๆ เป็นกัณฑ์ๆ จริงๆ แต่เวลานี้จะทำอย่างนั้นไม่ได้แล้ว ธาตุชั้นนี้ก็ไม้อำนวย ทุกสิ่งทุกอย่างในสกลกายนี้อ่อนเปื่อยไปหมด ธรรมก็ออกลำบาก แล้วธาตุชั้นนี้อ่อนนี้สำคัญมาก เกี่ยวข้องกับประชาชน ดีไม่ดีอยากจะทำทั้งประเทศก็ได้มาเกี่ยวข้องกับเราเรื่องนั้นเรื่องนี้ จึงไม่ค่อยมีเวลาที่มาอบรมแนะนำสั่งสอนพระเรา ให้ได้ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติอย่างเอาจริงเอาจัง เพราะเราไม่ได้สอนเอาจริงเอาจังตามเวล่ำเวลาเหมือนแต่ก่อน ส่วนธรรมนั้นจริงตลอด แต่เวล่ำเวลาเอาแน่ไม่ได้ ว่างบ้างไม่ว้างบ้าง ให้พากันตั้งอกตั้งใจปฏิบัติตัวให้ดี

อยู่ที่ไหนให้มีสติ ท่านทั้งหลายจะเป็นผู้มีคุณค่าตลอดเวลาถ้ามีสติ มีสติแล้วปัญญาจะแทรกเข้าไป สติจ່อรู้ๆ แล้วปัญญาจะค่อยกระจายออกไปหาเหตุหาผล ถ้าสติไม่มีตายทิ้งเปล่าๆ นะ จำให้ดี เอาละพอ ให้พร

หลังจ้งหัน

ถ้าคิดตามส่วนสำหรับมนุษย์ที่อยู่ทั่วโลก พูดถึงเรื่องมนุษย์นะ ที่เป็นแบบสัตว์ๆ มีมากต่อมาก คือไม่มีศาสนา มันก็ลัทธิสัตว์ สัตว์จะหาอยู่หากินไม่มีขอบเขต เอาตามความอยาก คนที่ไม่มีศาสนาก็ไม่มีที่เกรงที่ละอายบาป ทำชั่วได้ตลอดเป็นนิสัย เช่นอย่างเมืองไทยเรานี้ เกิดมาท่ามกลางพุทธศาสนา ซึ่งไม่มีใครจะเกิดพบได้ง่ายๆ นะ พุทธศาสนาเป็นศาสนาที่เลิศเลอสุดยอดแล้ว หนึ่งไม่มีสอง ในโลกนี้ไม่มีศาสนาใดเสมอ คือมาด้วยเหตุด้วยผลด้วยหลักด้วยเกณฑ์ มาตามสายทางที่ถูกต้องมาโดยลำดับ คือพุทธศาสนา นี้เป็นสายทางมาตลอด และจะเป็นไปตลอดอย่างนี้ มีผู้สืบทอดไปด้วยจอมปราชญ์ๆ คือเป็นพระพุทธรเจ้า

พอตรัสรู้ปีบทรงเล็งญาณดู ย้อนหน้าย้อนหลัง ไม่มีใครจะแม่นยำยิ่งกว่าพระญาณหยั่งทราบของพระพุทธรเจ้าแต่ละพระองค์ๆ เวลาตรัสรู้แล้วท่านเล็งญาณดูพระพุทธรเจ้าในอดีตเป็นยังงี้ๆ เปิดโล่งหมดรู้หมด ท่านดำเนินยังงี้ ทรงดำเนินตามนั้นๆ เพราะมันเหมือนกัน เป็นความรู้ที่ถูกต้อง สิ่งที่มีอยู่นั้นก็ถูกต้อง ยึดเป็นหลักเป็นเกณฑ์นำมาสอนโลกได้ ท่านว่าปุพเพนิวาสานุสสติญาณ ทรงระลึกชาติย้อนหลัง อย่างพระพุทธรเจ้าของเรานี้ ปฐมญาณบรรลุปุพเพนิวาสานุสสติญาณ ทรงพิจารณาการเกิดการตายของพระองค์ย้อนหลัง รู้ไปตลอดสาย

มัชฌิมยามบรรลุ จุตูปปาตญาณ คือทรงทราบเรื่องความเกิดความตายของสัตว์ทั้งหลายเช่นเดียวกับพระองค์ อันนี้แหลม ท่านว่า กับเรื่องความเกิดความตายของพระองค์ก็พอแล้ว มากพอ เพราะเกิดตายๆ ไม่หยุดไม่ถอย สั่งสมมาเท่าไร จนกระทั่งถึงวันตรัสรู้ถึงได้มาประมวลชาติของพระองค์ มากขนาดไหน เป็นทุกประเภทของสัตว์ นรกอเวจีไปได้

ทั้งนั้น เพราะไปด้วยความมืดบอด จนกระทั่งมาได้เป็นพระพุทธเจ้า สว่างด้วยความดีงาม ทั้งหลาย จึงประมวลมาด้วยปุพเพนิวาสานุสสติญาณ ทรงย้อนหลังทราบหมดเลย เป็นที่ สดลสังเวชในภพชาติของพระองค์เพียงพระองค์เดียว เพราะเกิดมามากต่อมากนานแสน นาน พระญาณหยั่งทราบเก็บไว้หมดๆ ไม่มีตกมีขาดตกหายไปไหนเลย นับได้ทุกภพทุก ชาติของพระองค์ที่เกิดมา เป็นสัตว์ต่ำช้าเลวทรามอะไรตามจับได้หมดเลย ถึงว่ามากต่อ มาก

มัชฌิมยามบรรลुจตุปปาตญาณ ทรงเล็งญาณทราบความเกิดความตายของสัตว์ อัน นี้แหลม ท่านว่า แต่เราเพียงคนเดียวเท่านั้นขนาดไหน แล้วสัตว์โลกมากขนาดไหน พุดได้ เพียงว่าย้วยเย้ยเท่านั้นละ คือมันมากต่อมาก แล้วใครจะปฏิเสธพระพุทธเจ้าของตนได้ยังไง ก็เมื่อมีร่องรอยมาอยู่ ร่องรอยก็คือจิตนี้ไปเหยียบร่องรอยเอาไว้ เกิดนั่นเกิดนี่ แล้วตาม ร่องรอยของจิต ความเป็นมาของเจ้าของด้วยพระญาณหยั่งทราบ ทรงรู้ได้หมด มองดูสัตว์ ทั้งหลายที่เกิดตายๆ นี้พิลึกพิลั่นเหลือประมาณ ท่านประมวลออกมาเลย ทั้งเขาทั้งเราที่ เกิดตายๆ อยู่ที่นี่ไม่หยุดไม่ถอยนับประมาณไม่ได้ นี้ สาเหตุเป็นมาจากอะไร นั่นค้นหาสาเหตุ

ท่านจึงได้พิจารณาไปถึงปัจจยการ ปฏิจจสมุปบาท คือ อวิชชาปุจฺจยา สงฺขารา อวิชชาหนฺนให้เกิดสังขาร สังขารหนฺนให้เกิดวิญญฺณ นามรูป เรือย เกิดตายๆ อยู่อย่างนี้ ต่ออย่างนี้ หมุนกันอยู่อย่างนี้อวิชชา ท่านมาพิจารณาปฏิจจสมุปบาทคือต้นเหตุของความ เกิดตายตรงนั้น รังใหญ่ของวิญจกรอยู่ที่อวิชชา แล้วอวิชชาก็อยู่ที่ใจ พอทราบเข้าไปถึง รากเหง้ามันแล้วถอนพรวดขึ้นมาเลย อวิชชาดับ อวิชชายุเตว อเสสวโรคา นิโรธา สงฺขาร นิโรธา พออวิชชาดับเท่านั้นดับหมด

ท่านเรียงไปเฉยๆ นะว่า อวิชชาดับ อันนั้นดับๆ ก็คือต้นไม้ที่ละ ตัดต้นถอนพรวด ขึ้นมาเท่านั้น ไม่ว่าจะกิ่งก้านมันดับๆ ท่านพรรณนาไปเฉยๆ มันดับพร้อมกันไปเลยทีเดียว นั้นละ ท่านพรรณนาไปตามที่มันมีสิ่งเกี่ยวข้อง ก็ว่าไปเฉยๆ ความจริงพอถอนรากขึ้นมา เท่านั้น ต้นไม้กิ่งก้านสาขาดอกใบสดเขียวขนาดไหน มันก็ขาดสะบั้นไปพร้อมกัน อันนี้ก็ เหมือนกัน อวิชชาดับเสียอย่างเดียวทุกสิ่งทุกอย่างดับพร้อมกันหมดเลย ทีนี้เวลาอวิชชาดับ แล้ว ขาดไปหมดแล้วทีนี้ ยังเหลือแต่หลักธรรมชาติล้วนๆ นี่ละที่เรียกว่าปัจจุบัน อดีตลบ หมดเลย ทุกอย่างลบหมด ขาดสะบั้นไปหมด ปัจจุบันก็จำเป็นธรรมทั้งแท่ง เลยไม่มีอดีต อนาคต ปัจจุบัน เลยไปแล้วทั้งสามเลย ท่านว่าวิมุตติ พ้นแล้วจากสมมุติทั้งมวล ดับ นั้น

นี่ละทางของท่านจนถึงที่สุดได้อย่างนี้ เพราะการสร้างความดีทั้งหลาย สร้างไม่หยุด ไม่ถอย วันละเล็กละน้อยประสมนั้นประสมนี้มากเข้าๆ ก็พ้นได้ เราเหยียบบันไดขึ้นทีละขั้น สองขั้นก็ถึงศาลาได้ บนเรือนได้ นี่ก็เหยียบไปเรื่อยๆ มันก็ขึ้นได้ แต่อย่าถอยหลังลงมา มัน ก็ขึ้นถึง แต่เวลากิเลสหนานี้แหลม พอจิตแยบออกไปถึงความดีงามที่จะสร้างนี้ มันจะมา

ทันทีเลยนะ เหมือนภูเขาทั้งลูกกั้นเลยๆ จะไม่ให้มีทางออกไปได้เลย นี่เวลากิเลสมันหนา มันหนาย่างนั้น ครั้นต่อไปๆ ชำระไม่ถอย บุกเบิกไม่ถอย ก็มีทางไปได้เรื่อยๆ ต่อไปก็ ราบรื่น แนะนำการปฏิบัติ

ที่นี้มาย้อนกันเรื่องภวานานี้ เป็นที่สรุปแห่งภพชาติทั้งหลายที่กัปที่กัลป์ ก็เหมือนกัน กับพระพุทธเจ้า มาสรุปลงที่จุดภวานานี้ เป็นจุดที่จะเข้าหารากเหง้ามัน เวลาจะภวานา เบื้องต้น แบบว่า ดังที่เคยพูดให้ฟัง เณรมองอยู่ห้วยทราย นั่งที่ไหนก็ง่วงๆ มันเป็นอย่างงี้ มันถึงง่วงนักหนา ปู๊ปปู๊ปออกจากกุฏิ กุฏิก็ไม่สูงแหละ กุฏิกระต๊อบ ออกจากกุฏิมานั่ง เฉลียง นั่งหมื่นๆ หันหน้าออก เอ้า ถ้ามันง่วงให้มันตก เณรวางนั้น นั่งไปๆ มันง่วงก็ตกไป เลยเสียงตุ๊บ เราก็นั่งอยู่เงียบๆ นะ ตอนประมาณสัก ๓ ทุ่มมั่ง คือเงียบๆ เสียงดังตุ๊บ เอ๊ะ เสียงอะไรดังผิดปกติเหมือนอะไรตกน้ำ เรว่า ไม่นานก็ได้ยินเสียงพุ่มพิมๆ เราก็เลยออกจากที่ กำลังจะเดินออกไป เห็นพระมา อะไร เณรมองตักกุฏิ นั้นเห็นไหม ทรมานอย่างนั้น มันก็ยังไม่ยอมอยู่อย่างนั้นละ มาอยู่ข้างนอก ถ้ามันง่วงให้มันตก มันง่วงจริงๆ ก็ตกจริงๆ นั้น เห็นไหมละกิเลสเวลามันหนาแน่น

เอ้า ย่นเข้ามาหาเราก็แบบเดียวกัน มีแต่ดวงเหงาหวานอน ความอ่อนเปียกด้วย อำนาจกิเลสบีบเข้าๆ มีกำลังเท่าไรหมดเลย ที่จะตัดค้นหาความพากความเพียร โอ๊ย ลำบากมากนะ เราเอาตั้งแต่เบื้องต้นนั้นเลย เราพิจารณาตั้งแต่ต้นภวานานี้แหละไม่ใช่ อะไร ฝึกหัดเบื้องต้นล้มลุกคลุกคลาน จะเป็นจะตาย ไปร้องไห้บนภูเขาที่มี เคยเล่าให้ฟัง แล้ว ก็คือสู้กิเลสไม่ได้นั่นแหละ โธ เราก็ตั้งใจขึ้นมาบนภูเขาจะพัดกับกิเลส ที่ไหนได้กิเลส มันเอาเสียหลายลงๆ นี่ตอนสู้มันไม่ได้เลย เรียกว่าสู้ไม่ได้เลย เอาท่าไหนมันต่ออยู่ที่เดียวๆ กำลังของสติปัญญาไม่มี สู้กำลังกิเลสไม่ได้ ปีบเดียวหมดเลย

พยายามเอาหลายครั้งหลายหน ต่อไปก็ค่อยขยับๆ เพราะไม่ถอยนี่ มันก็ค่อย ขยับๆ ต่อไปเข้าถึงขั้นสงบได้ มีกำลังใจ พอจิตมีความสงบแล้วมันเย็นมันสบาย ความ วุ่นวายทั้งหลายแต่ก่อนไม่เคยเห็นโทษของมัน พอความสงบเข้าเทียบปีบมันเทียบกันได้ทันที อันนั้นความวุ่นวาย อันนี้ไม่วุ่นวาย สงบเย็น เป็นอย่างนั้นนะ ที่นี้เห็นคุณค่าอันนี้ก็ เห็นโทษอันนั้นไปด้วยกัน กำลังของใจก็มีขึ้น จิตเมื่อได้รับหนุนขึ้นเรื่อย ๆ ก็ขึ้นเรื่อยละที่นี้ กำลังใจของเราก็ได้ไปทุกวันๆ เรื่องความรู้ความเห็นเกิดขึ้นจากการภวานาไปทุกวัน วันนี้รู้ อย่างนี้ วันนั้นรู้อย่างนี้ รู้ภายในตัวเองแล้วยังรู้ภายนอกอีก เกี้ยวโยงกัน แต่ภายนอกไม่ถือเป็นสำคัญยิ่งกว่าภายในคือกิเลสแท้ๆ อันนั้นเป็นเงาของกิเลสมันแสดงออกไปนั้น ก็ปล่อย ไว้ๆ ยังไม่เอา

ชัดเจนนี้เข้าไปเรื่อยๆ จิตค่อยจางไปๆ จิตใจค่อยสว่างไสวขึ้นมาๆ สรุปความลง มาแล้วก็จนถึงขั้นอัศจรรย์ตัวเอง เคยเล่าให้ฟังแล้วนี่ นั้นเห็นไหมละ ตั้งแต่ล้มลุก

คลุกคลานมาแทบเป็นแทบตาย ไปถึงขั้นนั้นแล้วมองดูที่ไหน โถ มันทำไมจิต ตอนนี้อัจฉริยะ
ปล่อยเรื่องรูปธรรมหมดแล้วนะ ไม่มีเหลือแล้วรูปธรรม จะพิจารณา อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา
อสุภะอสุกัสมันไม่มีเลย หมด ผ่านแล้ว ก็มีแต่เรื่องรูปธรรมมาเทียบกันเพื่อนามธรรม พอ
กำหนดปั๊บเป็นรูปขึ้นมาปั๊บดับพร้อมๆ รูปธรรมดับเหลือแต่นามธรรม ฝึกซ้อมกันไป
เรื่อย ๆ สุดท้ายจิตว่างหมดเลย จะกำหนดพิจารณาอะไรไม่ได้มันว่างไปหมดเลย

ว่างไปหมดก็อัสจรรย์ตัวเองละซิ อยู่ที่ไหนมันก็สง่าจ๋า ว่างไปหมดเลย เอ้อ จิตเรา
ทำไมถึงได้อัจฉริยะถึงขนาดนี้เชียวหนา ขึ้นรำพึงนะ รำพึงในใจ อัจฉริยะจริงๆ มันว่างไป
หมด ทั้งๆ ที่จุดศูนย์กลางคือใจแต่ยังไม่ว่างนะ เพียงว่างภายนอกมันก็อัสจรรย์แล้ว นั่นละ
ท่านถึงไล่เข้ามาหาภายใน ที่ว่า ถ้ามีจุดมีต่อมแห่งผู้รู้อยู่ที่ไหน นั่นแหละคือตัวภพ คือตัวนี้มัน
ยังไม่ว่าง จุดนี้ต่อมนี้ มันใสก็ใสเป็นจุดเป็นต่อมที่จะเกิดตายอีกอยู่นั่น จิงไล่เข้ามาที่นี้อีก
มันก็ไม่เข้าใจตอนนั้น แยกไปแยกมา กลับมา ที่ว่าอัสจรรย์ตัวเองก็หลังวัดดอยธรรมเจดีย์
มันแปลกอยู่ เวลากลั้บมาปลงปัญหาอันนี้ก็มาปลงที่นั่นแหละ

ที่นี้ที่ว่าอัสจรรย์นี้ มันสว่างไสว แต่จุดนั้นมันไม่รู้ มันมารู้ตรงนั้นอันนี้ก็ขาดไปหมด
จุดให้เกิดความสว่างนั้นขาดไปหมด พอขาดคราวนี้มันไม่ขาดเหมือนแต่ก่อนละซิ ขาด
คราวนี้มันจำโดยไม่ต้องถามใครเลย ที่นี้ความสว่างที่เราเคยอัสจรรย์แต่ก่อนนั้น เลย
กลายเป็นกองขี้ควายกองหนึ่งๆ ได้ เพราะความสว่างอันหลังนี้อันสุดท้ายนี้มันเหนือเหลือ
ประมาณที่จะมาเทียบกันได้ จิงเทียบได้เพียงว่า ความสว่างที่เราอัสจรรย์แต่ก่อนเป็น
เหมือนกองขี้ควาย กองขี้ควายมีค่าอะไร พิเคราะห์กับความสว่างอันนี้ เทียบกันอย่างนั้น

นี่ละจิตเวลาเราฝึกไปๆ มันถึงขั้นสว่างอันนี้อัจฉริยะ ก็ยอมรับว่าอัสจรรย์ แต่ติด
ความอัสจรรย์ตัวเองก็เป็นโมหะอันหนึ่ง ไม่ทันกัน มันยังไม่ถึงที่มัน พอดับอันนี้ลงไปแล้ว
ความสว่างอันไหนๆ ไม่มีที่จะเป็นภพเป็นชาติอีกต่อไป จ้าขึ้นที่หลังนี้มันหมดเลย ทั้งสว่าง
ภายนอก ทั้งสว่างภายใน ทั้งรู้ภายนอก ทั้งรู้ภายใน ปล่อยภายนอก ปล่อยภายใน ปล่อย
โดยสิ้นเชิง หมด นั่นมันถึงได้เห็นความแปลกประหลาดของจิตดวงนี้ พอถึงขั้นนี้แล้วมอง
ไปที่ไหนนี้ไม่ได้เหมือนจิตดวงก่อนนะ กิเลสเท่านั้นปิดไว้ไม่ให้รู้ให้เห็น รู้แคบรู้ง้าง
อะไรๆ กิเลสเบิกไปขนาดไหนรู้ง้างไปขนาดนั้น กิเลสหมดโดยสิ้นเชิงมันจำของมันเลย
ไม่ต้องมีใครมาบอก หรือไปถามใครละ ถามใครไม่ถาม

จ้าขึ้นมันพอทุกอย่างแล้ว ที่จะไม่ให้เกิดความสงสัยอีกแล้ว เป็นอย่างนั้น เราจึงได้
นำมาสอนพี่น้องทั้งหลาย มันขึ้นมาอย่างนี้ ทีแรกมันก็เป็นของมันแทบเป็นแทบตาย ครั้น
ต่อมาพอมีกำลังวังชามันยับทางด้านธรรมะนะ ตอนยับเราไม่ได้พูดตะกี้เนี่ย เวลาธรรมะมี
กำลังมาก กิเลสน้อยลงๆ แล้ว กำลังของธรรมะนี้จะผาดโผนมากนะ จนจะไม่มีเวลาหลับ
เวลานอน เพลินไปเลย เพลินกับความเพียรเพื่อฆ่ากิเลสตลอด บางคืนตลอดรุ่งไม่หลับเลย

กลางวันยังไม่หลับอีก ยังจะฟัดกันอีก มันบุกจะเอาให้ผ่าน ผ่านเดี๋ยวนี้ยิ่งดี พันเดี๋ยวนี้ยิ่งดี ๆ นั้นชิ ขยับใหญ่ เรียกว่าความเพียรกล้าละที่นี้

นี่ละที่ท่านแสดงไว้เรื่องว่า พระโสณะท่านประกอบความเพียรจนฝ่าเท้าแตก แต่ก่อนเราก็อ่านในตำรา มีในตำรา ว่าพระโสณะท่านประกอบความเพียรจนฝ่าเท้าแตก เราก็จำได้ธรรมดา แต่พอมาเจอนี้เข้าไปปีบวิ่งเข้าถึงกันไม่ต้องถามใคร ฝ่าเท้าแตกได้ไง ก็ความเพียรมันไม่หยุดไม่ถอย ถ้าลงได้เดินจงกรมทั้งวันมันก็เดินได้สบาย มันไม่มีเวลาเวลา มีความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าที่ไหนจะมากวน ระหว่างกิเลสกับธรรมฟัดกันนี้มีน้ำหนักมากทีเดียว ไม่คิดถึงอะไรแหละ ชัดกันเลย แล้ววันนี้ก็เดิน วันไหนก็เดิน กลางคืนกลางวันเดินไม่หยุดไม่ถอยมันจะไม่แตกได้ยังไง

คำว่าแตกมันไม่ได้แตกอย่างนี้ละ คือมันบางเข้าไป ๆ ฝ่าเท้าของเราหนา ๆ นี้ เดินไม่หยุดไม่ถอยมันค่อยบางเข้าไป ๆ เราเห็นได้ชัด เวลาออกมาจากทางจงกรม ออกร้อนฝ่าเท้าเหมือนไฟลนเทียนนะ เอ้ เท้าเรานี้มันแตกหรือ นี่ละเทียบชัดเจนนะ ก็มาดู เอ้ ฝ่าเท้านี้มันแตกหรือไม่น่า ดูก็ไม่เห็นแตกนะ แต่เวลาเอามือไปจับ ๆ เสียว นี่กำลังจะถึงเนื้อแล้วนะ นั่น พอจับมันเสียว นี่จวนแล้ว ถ้ากิเลสยังไม่ขาดต้องแตก เข้ากันได้เลย พระโสณะท่านฝ่าเท้าแตกก็ความเพียรอันนี้ละ

คือมันหมุนจริง ๆ ตลอดเวลา ไม่มีคำว่าว่างเลย จึงว่ามหาสติมหาปัญญา ติดต่อกันต่อเนื่อง ไม่ต้องตั้ง เป็นเองตั้งแต่สติปัญญาอัตโนมัติ จากนั้นก็ก้าวเข้าสู่มหาสติมหาปัญญา นี่ซึมเลยเสียว มันเห็นประจักษ์ในใจจะถามใครละ อันนี้ละความเพียรเป็นอัตโนมัติ ฆ่ากิเลสโดยอัตโนมัติ ไม่ต้องบังคับ ไม่มีเจตนาละมันเป็นของมันเองถึงกาลฆ่า เวลากิเลสมีกำลังมันก็ทำลายสัตว์โลกโดยอัตโนมัติของมัน ตา หู จมูก ลิ้น กาย สัมผัสสัมผัสอะไรเกิดกิเลสโดยอัตโนมัติ ๆ ไปเรื่อย ๆ เวลาแก่เข้ามา ๆ ตา หู จมูก ลิ้น กาย สัมผัสสัมผัสอะไรเป็นธรรมแก่กิเลส ๆ เป็นอัตโนมัติเหมือนกันหมด เป็นอย่างนั้นนะ

พอถึงขั้นสติปัญญาธรรมอัตโนมัติ มหาสติมหาปัญญาเป็นอัตโนมัติแล้ว ที่นี้กิเลสนี้เหมือนพระอรหันต์น้อย ๆ องค์หนึ่งนะ มันไม่มีขึ้นมาแล้ว แยกนิคชาตสะบั้นไปทันที มันเป็นคู่ปรับกัน พอธรรมกล้าแล้วกิเลสขาดสะบั้น ๆ ไม่ใช่เจตนาจะฆ่ามันโดยถ่ายเดียวเหมือนเวลาหยาบ ๆ นะ เวลาละเอียดแล้วเป็นเอง ท่านทั้งหลายฟัง ถอดออกมาจากหัวใจนะ มันเป็นเองทั้งนั้นละ ท่านจึงเรียกว่าความเพียรกล้า ก้าวไม่หยุดไม่ถอย ผาดโผนโจนทะยานมากทีเดียว เวลานั้นลูบดูฝ่าเท้ามันออกร้อนเหลือประมาณ เอ้ มันแตกหรือฝ่าเท้าเรา มาดู เอ๊ะ ก็ไม่เห็นแตก เอามือลูบ ๆ โอ้โฮย เสียว ๆ ถ้าเลยไปนี่ไม่นานแตก ทะลุ คำว่าแตกนี่คือมันบางเข้าไป ๆ ทะลุถึงเนื้อในนั้นเอง ท่านเรียกว่าฝ่าเท้าแตก คือฝ่าเท้ามันบาง

เข้าไป กัดเข้าไปบางเข้าไป แล้วก็ไปทะลุถึงเนื้อ ท่านเรียกว่าผ่าเท้าแตก คือมันกัดเข้าไป ทะลุถึงเนื้อนั่นเอง เรียกว่าผ่าเท้าแตกเหมือนกันไม่ใช่หรอ เราเทียบได้แบบนี้

ของเราผ่าเท้ายังไม่แตก ก็เลสแตกเสียก่อน ถ้ากิเลสไม่แตกผ่าเท้าแตกแน่นอนไม่ เป็นอื่น เพราะถ้าลงได้เดินจงกรมนี้ ก็เดินทั้งวันทั้งคืนเดินอยู่ตลอดเวลา มันจะหนามาจาก ไหนผ่าเท้า เดินไม่หยุด ถ้าลงได้เดินจงกรมแล้วไม่มีเวล่ำเวลาไหนที่จะมาก็จะมาขวางได้นะ มันจะฟุ้งๆ ของมันตลอดเลย ถ้ามันหนักเข้าจริงๆ เกี่ยวกับเรื่องธาตุเรื่องชั้นเหมือนว่ามา เตือน นั่นละพักเสีย ถึงงานของเราจะคืบหน้าตลอดก็ตาม พัก เรียกว่าเหยียบเบรก พักเสีย นั่นละก็มารู้เรื่องของตัวเอง นี่เวลามันกล้ากล้าอย่างนั้น เรานี้มันปฏิบัติข้านะ เพราะฉะนั้น มันถึง จะว่าละเอียดลอก็ละเอียดลออ ระหว่างกิเลสกับธรรมพัดกันนี้รู้ไปเป็นระยะๆ เพราะมันไม่ได้หยั่งฝังในทันที พวกชิปปาภิญญาท่านฝังเลยนะ พวกทันธาภิญญาไปได้ช้า เราก็แบบทันธาภิญญา ถ้าว่าจะรู้ก็รู้อย่างนั้นแหละ ค่อยเป็นค่อยไปค่อยรู้ ค่อยละเอียดลออ ในความเป็นของเจ้าของไปเรื่อยๆ จึงลำดับได้สะดวกสบาย พอถึงขั้นมันฝังแล้วก็อัน เดียวกันนั่นละ ฝังเดียวหมดเลยไม่มีเหลือ เวลาลำดับไปนี้มันค่อยไปของมัน ค่อยไปๆ

เวลามันจำขึ้นมา นี่ อันนี้อีกอันหนึ่งนะ ก็เราไม่เคยคาดเคยคิดว่ามันจะรู้จะเห็นจะ เป็นอย่างนี้ใจดวงนี้ ครอบกันมาตั้งแต่วันเกิดจนกระทั่งปานนี้ แล้วมาเจออันนี้ขึ้นมาจากใจ ดวงเดียวกันนี้ละ จะไม่แปลกประหลาดอัศจรรย์ไฉนก็ไม่ได้ไม่เคยรู้เคยคิดเคยเห็นเคยเป็น แต่มันเป็นขึ้นมาอย่างจิงๆ จากปฏิบัติเครื่องดำเนินของเรานั้นแหละหนุนเข้าๆ พอถึงที่ แล้วมันก็เป็นของมันเอง ที่นี้เวลามันจำขึ้นมาแล้วมันวิ่งถึงกันเลยนะ ที่พระพุทธเจ้าทรงทำ ความชวนชวายน้อยนะ ทั้งๆ ที่ปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้าจะสั่งสอนสัตว์โลก พระองค์ยัง ทรงคาดอีกว่า เป็นพระพุทธเจ้าแล้วจะสั่งสอนสัตว์โลกด้วยความสะดวกสบาย พอเป็น พระพุทธเจ้าดวงขึ้นมาเท่านั้น ฐานะแห่งความเลิศของพระพุทธเจ้าก็กับฐานะของสัตว์โลก มันต่างกันยังไง นี่ละมันจะเข้ากันไม่ได้ จึงท้อพระทัย

ทางนี้จำขึ้นมา ทางนั้นมีดแปดทิศแปดด้าน มองไปที่ไหนมีดแปดทิศแปดด้าน ทาง นี้จำตลอด เอ้อ จะสั่งสอนไปยังไง นั่นเห็นใหม่ละท้อพระทัย โอ๊ย อยู่ไปเฉยๆ วันหนึ่งๆ ตึกว่า นั่นเอาแล้วนะ นี่มันเป็นเราพูดจริงๆ เราเป็นจริง ๆ เวลามันจำขึ้นมาแล้วมันไม่ได้ เหมือนจิตดวงเก่านะ มันเป็นดวงใหม่เหนือความคาดความฝันของเราทุกอย่าง มันจำขึ้น มาแล้วมองดูสภาพโลกทั้งเขาทั้งเราที่เป็นมายังไงๆ แต่ก่อนมันไม่รู้ตัว แต่เวลารู้ตัวแล้ว เรื่องทั้งเขาทั้งเรามันเป็นอันเดียวกันหมด โอ๊ย จะสอนไปทำไม ใครจะรู้ได้ลงขนาดนี้แล้ว เหมือนว่าโลกอันนี้ไม่มีใครรู้ได้เลยรู้อย่างนี้นะ สอนไปจะเกิดประโยชน์อะไร ไปพูดไป เทศนาว่าการเขาก็จะหาว่าบ้ากันทั้งโลก นั่นเห็นใหม่ละ เพราะโลกนี้มันมีดบอดสุดขีดแล้ว

อยากว่าอย่างนั้นนะ กับธรรมชาตินี้มันเข้ากันไม่ได้ แล้วจะสอนไปหาอะไร อยู่ไปกินไปวันหนึ่งๆ พอยังชีวิตให้เป็นไปวันหนึ่งเท่านั้นพอแล้ว

คำว่ายังชีวิตให้เป็นไปวันหนึ่ง คือจะไม่ออกมาเกี่ยวกับคน จะอยู่ในป่าในเขา ครองชีวิตไปวันหนึ่งๆ เท่านั้น พอเสร็จแล้วทิ้งป๊วะไปเลย หายกังวล ความหมายว่าอย่างนั้น นี้ที่ว่าธรรมเกิด พอจิตทอดธุระว่าจะไม่สอนใครอีกแล้ว ลงถึงขนาดนี้แล้วไม่มีใครจะรู้ได้ อย่างนี้ ความหมาย เรารู้แบบนี้เหมือนว่าโลกทั้งหลายจะไม่มีใครรู้ได้เลยๆ รู้ได้แต่เราองค์เดียว ลักษณะจะเป็นอย่างนั้น แต่มันไม่ได้บอกอย่างนั้นชัดเจน เป็นลักษณะความอ่อนใจไปอย่างนั้น โอ้โฮ ถึงขนาดนี้แล้วใครจะไปรู้ได้เห็นได้ สอนไปที่ไหนเขาก็จะหาว่าบ้าไปหมด อยู่ไปกินไปวันหนึ่งพอ เขาก็ไม่ว่าบ้า เราก็อยู่ของเราสบาย ถึงวันแล้วตัดผิงไปเลย สะดวกสบายยิ่งกว่าที่จะมามั่วสุมกับสิ่งที่กดถ่วงลงใจ ให้เกิดความกระทบกระเทือนอยู่ตลอดนี้ ปล่อยเสียดีกว่า

สักเดี๋ยวธรรมขึ้นมามีอย่างเด็ดขาดนะไม่ใช่ธรรมดา นี่ละธรรมเกิด ฟังเอาซิ เราเคยคาดเคยคิดที่ไหนละ พออย่างนั้นแล้ว เอา ถ้าว่าโลกอันนี้ไม่มีใครรู้ได้เห็นได้ รู้ได้แต่เราคนเดียวนี้ เราเป็นเทวดามาจากไหน เขาก็เป็นมนุษย์เหมือนโลกเขาทั่วๆ ไป ทำอะไรไม่ได้ เขาก็มนุษย์เหมือนกัน เขาก็มนุษย์เหมือนกัน ทำไมเราไม่ได้ เราเป็นเทวดามาจากไหนถึงปฏิเสธว่าคนอื่นจะรู้ไม่ได้ รู้ได้เพราะเหตุใด นี่ละตรงสำคัญนะ เพราะเหตุใด คือสายทางแห่งบารมีที่สร้างมานี้มันต่อเป็นสายยาวเหยียดมาเรื่อยๆ เพราะเหตุใดก็คือ เพราะสายทาง พอเรารู้นี้ปีบมันวิ่งถึงสายทางมาซิ นี่ที่ยอมทันทีเลย เบื้องต้นทอดธุระว่าจะไม่สอนใคร พอธรรมะผางขึ้นมาซิ ถ้าว่าเป็นธรรมที่สุดวิสัยของโลกแล้ว เราอยู่โลกไหน เราเป็นเทวดาเทวดามาจากไหนทำไมถึงรู้ได้ ทำไมเขาจะรู้ไม่ได้ รู้ได้เพราะเหตุใด นั่น เพราะเหตุใดก็สายทาง

คือบารมีนี้ไม่ว่าหญิงว่าชาย มีสายทางมาด้วยกัน สร้างมาด้วยกันๆ เมื่อถึงกาลแล้วออกได้ด้วยกันความหมายว่าอัน พออันนี้ผิงขึ้นมาเท่านั้นรู้ได้เพราะเหตุใด ยอมรับ อ้อ รู้ได้นั้นยอมรับเลยนะ รู้ได้ แม้ไม่มากก็ได้ นั่นเอาละนะที่นี้ นั่นละถึงคลี่คลายออกมาเรื่องจิตใจที่จะปล่อยไปหมด จะไม่เล่นกับอะไรกับใครเลย อยู่ไปพอถึงวันแล้วตัดผิงเดียวไปเลย หายห่วงว่าอันเลย แต่นี่พอว่ารู้ได้เพราะเหตุใด มันมีผู้ที่จวนเข้ามาก็มี เข้ามาๆ ก็มีเรื่อยๆ เหมือนเราที่มานี้ ถึงยอมรับกัน ที่นี้สอนมันก็เลยเตลิดเปิดเปิงอิตาบวันี่นะ ไม่สอนธรรมดาๆ ที่แรกก็ธรรมดาสอนพระอยู่ในวัดในวาอยู่ศาลานี้ ธรรมเด็ดขาดอยู่ข้างบนนี่นะ แกงหม้อเล็กหม้อจิวๆ หม้อใหญ่ไม่มี ฟาดแต่หม้อเล็กหม้อจิวๆ อยู่บนศาลา เทศน์ที่แรกเทศน์เสียบๆ แต่เทปอัดไว้ละซิ กระจายออกไปทั่วประเทศไทยในวงกรรมฐาน ไม่ว่า

อยู่ภาคใด ๆ มาติดต่อเอาเทพจากนี้ ๆ ไปทั่วประเทศไทย โดยประชาชนเขาไม่ค่อยทราบกัน หากจะทราบก็ผู้ที่ใกล้ชิดติดพันกับวัดป่า ๆ อาจจะได้ทราบจากพระบ้างอะไรทำนองนั้น

จนกระทั่งมาถึงวาระที่จะช่วยชาติบ้านเมือง มันถึงขึ้นมาเองของมันยังไงก็ไม่ทราบก็อย่างนี้แหละ เราก็ไม่เคยคิดว่าจะทำอย่างนี้ แต่เวลาจำเป็นเข้ามามันโดนหัวใจแรงซึ โดนผางเข้ามาจนร้องโก้งเลย นั่นบทเวลามันจะออก ต้นเหตุที่มันจะออกร้องโก้ง ชาติไทยของเรา ๖๒ ล้านคนคำนวณแล้ว หมูหมาเปิดใกล้ตัวเต็มประเทศไทยนี้ พร้อมหน้ากันที่จะจมนลงทะเลหลวงด้วยกันหมด แล้วใครจะฟื้นขึ้นมาได้ละ แต่ก่อนปู่ตายายของเรา ท่านยังอุตสาหะพยายามฟื้นมาเรื่อย ๆ พาพ่อพาพามาเรื่อย ยังพอสงบรมเย็น มาถึงลูกหลานไทยถึง ๖๒ ล้านคนเอาตัวไปไม่รอด จะล่มจมกันหมดทั้งโคตรทั้งแซ่ของปู่ตายาย จะมาจมด้วยกันนี้หมดมืออย่างเธอ นี่ละเรื่องราวมัน

แล้วก็ย้อนเข้าไปถามถึงเรื่องคลังหลวง ไม่ใช่ธรรมดาของเรา ติดหนี้ติดสินเขาเท่าไร ๆ เราให้ไปสืบก่อนที่จะออก สืบทราบชัดเจนว่าอะไร ๆ ร้อยหรือ เรียกว่าหายใจแขม่ว ๆ โถ ตาย ทำยังไง ทำให้อ่อนใจเหมือนกันนะ แล้วก็พลิกอีกทีหนึ่ง ใ้อที่จะล่มจมอยู่เวลานี้ใครมาทำให้ล่มจม ประเทศชาติบ้านเมืองไหนที่เขาเป็นเมืองใหญ่เมืองโต เขามารบราฆ่าฟัน ให้เราได้รับความเดือดร้อนหรือล่มจมอย่างนี้ หรือใครมาทำ มองดูแล้วก็มีแต่คนไทยเราเป็นผู้ทำเอง ด้วยความฟุ้งเฟ้อเห่อเหิมลืมนั่นลืมตัว จับจ่ายใช้สอยไม่มีประมาณหมดไปสิ้นไป เปลืองไปทุกวัน ๆ สุดท้ายก็จมได้ นั่น

จากนี้ก็เอา เรื่องที่ว่าล่มจมนี้ไม่มีใครทำให้ล่มจมนะ ประเทศไทยเราเองจะไปตำหนิใคร พาให้ล่มจม เพราะความลืมนั่นลืมตัว เอาแต่นี้ต่อไปพลิกใหม่ ให้ประหยัดมัธยัสถ์อย่าลืมนั่นลืมตัว ขยันหมั่นเพียร อุตสาหกรรม ขยายพลิกใหม่นี้จะเป็นการที่จะฟื้นชาติของเราขึ้นได้ เราเป็นคนที่ทำชาติของเราให้จม ทำไมเราเป็นผู้ที่ทำให้ชาติไทยของเราจมจะฟื้นชาติไทยของเราไม่ได้มีอย่างหรือ เอาที่นี้ หลวงตาจะเป็นหัวหน้า นั่นละถึงได้ออกกะพอออกมันก็ออกจริง ๆ เพราะนิสัยนี้ไม่เหมือนใคร อันนี้ลงมาหมดแล้วนี่พิจารณาประมวลมาหมด เงินในคลังหลวง ๆ ที่จะถูกเขารวมบัญชีบัญชีอะไร ที่จะรวมยอดชาติไทยเราให้จมด้วยกัน อยู่ที่ยรวมบัญชี

ก็มีเราเข้าไปขัดกันตรงนั้น เอาไม้ค้ำคางเอาไว้ไม่จั้นมันจะกลืน ก็จะมีใคร เราที่เราลืมนั่นลืมตัว เงินทองข้าวของเหล่านี้มาตั้งแต่ปู่ตายาย อุตสาหะพยายามหามาเป็นเงินหัวใจของชาติ แล้วจะมากอบโกยเอาไปทำไม ถ้ามีปัญญาหามาใส่ แต่เรื่องที่จะมากอบโกยอย่าแตะ นั่นเอาละนะที่นี้ ขึ้นถึงขั้นอย่าแตะ ถ้ามีปัญญาให้หามาใหม่ นั่นละที่นี้ออกเลยเรื่อย จนกระทั่งทุกวันนี้เป็นยังไง ฟังเอาซิพิจารณาดูเอา มันก็เป็นอยู่ในคน ๆ เดียวนี้ละ

หากเป็นไปตามระยะๆ ที่มันจะออกรั้งกันหนักเบาเล็กน้อย มันจะเป็นของมันเอง จนกระทั่งบัดนี้แหละ

นี่พูดถึงเรื่องที่ยึดติดกันมาแต่ก่อน ตั้งแต่จะเอาตัวคนเดียวก็ยังไปไม่รอด ฟังซิไป ร้องไห้อยู่บนภูเขาสีเมเมื่อไร เราไม่ลืมนะ พืดตลอดๆ โรงงานใหญ่ก็คือพ่อแม่ครูจารย์มัน ที่สถานที่อบรมไปทำนปลูกใจ กลับมาอีกเอาอีกอยู่อย่างนั้น ต่อไปมันก็บีนได้ จนกระทั่งทุกวันนี้ พอมาถึงทุกวันนี้แล้วตั้งแต่วันมันจำขึ้นมาเท่านั้นหมดปัญหาโดยประการทั้งปวง ไม่มีอะไรแล้ว โลกเหล่านี้หมดโดยสิ้นเชิง จะว่าเรียนโลกจบแล้ว เรียนธรรมจบแล้วในเวลาเดียวกันก็ไม่ผิด เพราะมันหายสงสัยหมด ปล่อยหมดโดยสิ้นเชิง ทั้งทางโลกทางธรรมไม่ได้ยึดไว้ทั้งนั้นแหละ เราถึงกล้าพูดได้ว่า เราเรียนจบแล้วทั้งทางโลกทางธรรม เราไม่มีอะไรติดข้องในหัวใจเรา หมดโดยสิ้นเชิง เราจึงบอกเราเรียนจบทั้งทางโลกทางธรรม หายห่วงทุกอย่าง

ที่ยังเหลือชีวิตอยู่นี้ก็เพื่อพี่น้องชาวไทยลูกหลานไทยเราได้อุตสาหะพยายาม ไปที่ไหนเราก็อนุโมทนาสาธุการกับบรรดาพี่น้องทั้งหลายทั่วหน้ากันตลอดมา ตั้งแต่เอานะ หลวงตาจะเป็นผู้นำ ตั้งแต่นั้นเงินทองข้าวของใครจะไม่เสียดาย ใครจะไม่รักเงิน ก็เหมือนดับปอดในตัวของเรานั่นเอง คำว่าเอาไปได้ออกไปสละเพื่อนั้นเพื่อนั้นตามคำแนะนำสั่งสอนของครูอาจารย์ซึ่งเป็นผู้นำ ต่างคนต่างบีน เห็นไหมล่ะทองคำเราเวลานี้ ๑๑ ตันกว่า เราเคยคาดคิดเมื่อไร มันก็ยังได้มาจากน้ำมือของพี่น้องชาวไทยเรา ที่ว่าจะจมๆ แต่ก่อนนั้นแล พลิกขึ้นมาพื้นฟูขึ้นมาได้เห็นไหมล่ะ ดอลลาร์ก็ ๑๐ ล้านกว่าที่เข้าคลังหลวงแล้ว ส่วนที่กระจายออกไปนอกโลกนั้นก็เคยพูดมาแล้ว นี่ก็ฟื้นขึ้นมาได้อย่างนี้ๆ

เราจึงขอขอบคุณอนุโมทนากับบรรดาพี่น้องทั้งหลาย ว่าอะไรเป็นอย่างนั้น มันก็แปลกอยู่นะ เอานะๆ ได้ทันทีๆ ผิงๆ เลยเรื่อยมาอย่างนี้ เรายังไม่เคยที่ซื้อตำหนิพี่น้องชาวไทยเราว่าท้อแท้อ่อนแอ ไม่สนใจไม่ฟังเสียงครูเสียงอาจารย์ไม่เคยมี มีแต่เอาๆ บีนกันตลอดมาจนกระทั่งถึงปัจจุบันนี้ เราก็พอหายใจได้ จึงขอขอบคุณกับบรรดาพี่น้องทั้งหลายทั่วประเทศไทยเรา ทั้งทางประเทศนอกด้วยเขาส่งเข้ามาโดยทั่วถึงกัน ต่อไปนี้จะให้พร

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz